

Copilul și norul

Ştefan Radu Muşat

Dormitând în lună plină
nori răzleți la unison,
tremură din rădăcină
în oglinzi de lacuri negre.

Şi cum orizontul nopții nu mai este uniform,
tresar glasuri ascuțite
în frunzișul unui pom.

Lunecă o rază moale
din pământuri adormite.

Răsar două... patru... nouă
şi ţășni un râu de soare;
cerul crește mai cu seamă
urcând Luna printre stele
pe drumeaguri de aramă.

Apoi piere.

Sfârșesc umbrele bizare
în explozii
de culoare.

Soarele greoi şi rece largul cerului deschise,
dimineaţa se revarsă
ca un vis în alte vise.

Şi porni la drum să vadă câteva privighetori
care nalță-n depărtare glasuri line de viori.

Intră-n ierburi de argint, urcă-n flori de mărgărint;
se opri la alte două,
limpezindu-şi faţa albă
cu un bob de rouă - două
într-un cuib adânc de flori.

Cum îi prinse mijlocelul un cojoc firav de nori,
e mai falnică pe luncă.

Apoi crește şi tot urcă
în mătasea cerului,
dispărând ca o nălucă.

Roiesc fluturi şi furnici în căruțe îndesate;
cară sacii cu merinde şi ulcioare cu nectar,
cară roade aromate şi grăunte pe jumate.

Ba tocmiră lăutar
să deschidă sărbătoarea
în palatul de verdeată.
Având guler de cleștar
(ce e drept... un pic semeață)

POEZII ONLINE

---

se înalță mândră floarea,
fiind din neamul de cicoare.

Păpădia-Plutitoarea
coborî din spic pitic...

Iată, a început serbarea !

Vin albine din pădure cu cerceii grei de mure
și brătări de sălcii sure;
au polen la cingătoare
și conduri de aur moale.

Soarele pe deal petrece pe un jilț de sunătoare;
trecu lunca jos în vale pe la sălcii plângătoare,
pârjolind copaci și ierburi,
macii roșii din răzoare.

În arșița singulară
nuanțele s-au ofilit.

Total este încremenit de atâta zăpușeală;
nu mai cântă pitpalacul,
nu mai este vânzoleală.
De departe dintre dealuri
vine-n valuri de argint;
E pârâul. Curge agale și șoptește printre maluri.
Și albește piatra-n apă când în zare se arată
păsări mitice venind
din adâncuri
de-altădată.

Se porni ca din senin vânt subțire către vale,
răscolește ierburi crude, printre vârfuri șuierând.

Năvălește spre câmpie,
se pogoară în rafale,
flori mărunte încurcând
într-un ghem de păpădie.

Naltul cerului răsună;
zdruncinând pământu-adună
peste floarea câmpului
straie negre de furtună.

Alte umbre întunecate
au ieșit dintr-o cetate, care - iată - se destramă
în schelete de aramă.

Și zburând în solzi de ape
păsări valmeș adunate se reped către lumină.

Aripile sfârtecate
pe miriști sunt aruncate.

Într-un colț de luminiș, răsărită din verdeață,
se zărește alergând către dulcea libertate
o vioai mogâldeață;

POEZII ONLINE

---

copilaș cu flori în brațe și cu plete încurcate.
Se opri. Scrutează cerul care curge-n râu de pene.
Două păsări grandioase stau în coama dealului.
Una albă se aşterne
pe deasupra grâului:
are trupul lung de scamă de culoarea vântului.
Lăsa florile să curgă din mânuțe răsfirate
și fugi prin spicce aspre, biciuit pe obrăjori,
către pasărea măiastră.
O văpaie-n fir de ape
o năltă aşa deodata
într-un labirint de nori.

Pretutindeni cerul curge, soarele-i demult apus.
Gust amar lăsat de clipă în privirea-i necăjită
după norul ce s-a dus.
Cu suflarea chinuită,
inocent, rosti în sine:
Unde- i pasărea măiastră?
Nu se vede... Nu mai vine?!

Dar în ochi cărpiți cu vise
se arată argintie,
înălțându-se din fân,
o fantasmă însuflețită de o aripă de fum;
trecu dealul înspre vie,
răsunând în glasuri stinse:
"Unde ești copilărie?..."